

12

331. V. 127

SODAN UHATESSA.

ILVEILYS YHDESSÄ NÄYTÖKSESSÄ.

KIRJOITTANUT

TH. HAHNSSON.

JAMPEREELLA,
HJ. HAGELBERG, KUSTANTAJA.

SODAN UHATESSA.

Kaikki oikeudet pidättää itsellensä kustantaja.

JAMPEREELLA,

EMIL HAGELBERGIN JA KUMPP. KIRJAPAINOSSA, 1888

SODAN UHATESSA.

ILVEILYS YHDESSÄ NÄYTÖKSESSÄ.

KIRJOITTAJANUT

TH. HAHNSSON.

JAMPEREELLA,
HJ. HAGELBERG, KUSTANTAJA.

Jäsenet:

Herra Varovainen. Talonomistaja vähäisessä maaseutukaupungissa

Rouva Varovainen. Edellisen rouva.

Herra Ahnanen. Talonomistaja.

Rouva Ahnanen. Edellisen vaimo.

Alma. Varovaisen tytär.

Arthur. Ahnasan poika, luutnantti.

Neiti Tippa. Edellisten tuttava.

Pormestari.

Toimi. }
Huhu. } Sanomalehden toimittajia.

Janne. }
Manta. } Varovaisen palvelusväkeä.

Tapaus vähäisessä maaseutu-kaupungissa.

Näyttämö: Varovaisen koti. Huonekalut tavalliset. Herra Varovainen istuu sohvassa papirossia polttaen ja lukee Uutta Suometarta. Rouva istuu sukkaa kutoen sohva-pöydän ääressä.

Ensimmäinen kohtaus.

Herra Varov. Rouva Varov. Sitten Janne.

Herra Varov. Sota uhkaa, täällä on kovat uutiset. Kun vedet pääsevät jääpeitteistään, on sota valmis. Kalliit ajat ovat käsissä.

Rouva Varov. Meidän täytyy ostaa, mitä tarvitsemme, me ostamme vuoden varat, saammehan nyt halvalla.

Herra Varov. Se ei ole hullumpaa.

Rouva Varov. Sopiihan sitä nyt ostaa. Kas me vain olemme viisaita — kun sota on syttynyt, ja kaikki muut saavat maksaa suuret summat, olemme me saaneet kaikki polkuhinnasta. Me emme puhu tuumastamme kellekään mitään. Ahnaset, jos siitä vihiä saisivat, tekisivät varmaan juuri samoin, ja kauppiaat sitten ehkä koroittaisivat oitis hintojaan. Ei, me toimimme vain kaikessa varovaisuudessa.

Herra Varov. Mitä kaikkia sitten tarvitsemme?
— 1,000 papirossitukkaa.

Rouva Varov. Sokeria ja kahvia.

Herra Varov. Konjakkia ja viinejä.

Rouva Varov. Kesäkapan ja hatun.

Herra Varov. Kesäpalttoon ja lakin.

Rouva Varov. Kankaat myöskin koroitetaan.

Herra Varov. Aivan varmaan.

Rouva Varov. (Kilistää kelloa. Janne tulee). Janne, sinun täytyy tuoda kotiin kaksi toppaa sokeria Mau-nulan puodista; sano että panevat rätinkiin, kyllä sitten itse menen maksamaan.

Janne. Menenkö nyt oitis?

Rouva Varov. Oitis niin!

Janne. Onko muuta tuotavaa?

Rouva Varov. On, leiviskä kahvia.

Herra Varov. Mutta eihän se vuodeksi piisaa.

Rouva Varov. (Jannelle). Tee nyt vain kuin käsken ja mene oitis. (Janne menee).

Toinen kohtaus.

Rouva Varov. Manta. Herra Varov. Alma.

Rouva Varov. (Miehellensä). Näetkös, armaani, täytyy olla viisas, minä lähetän hänen toiseen puo-tiin sitten taas, ettei huomata, mitä varten noin pal-jon ostamme. (Manta tulee kirje kädessä sisälle).

Manta. Posteljooni toi kirjeen. (Antaa kirjeen Varovaiselle ja menee jälleen).

Herra Varov. Ah, tämä on Almalle! (Nousee istualta ja huutaa toiseen huoneeseen): Alma! (Alma tulee sisälle) tässä on kirje sinulle, pikku nupukkani.

Alma. Kiitoksia, isäseni! (Lukee itsekseen. Herra ja rouva Varovainen katsovat uteliaana häneen).

Herra Varov. Mistä tuo kirje on?

Alma. Se on orpanaltani, Hilma Ahoselta; hän viettää nyt kesällä häitä ja kutsuu minua morsiusneideksi. Voi, kuinka äärettömän hauskaa! Isälle ja äidille lupaa hän sitten myöhemmin lähettää kutsumuskirjeet.

Rouva Varov. Mutta häävaatteet, ne ovat välttämättömästi ostettavat nyt, ennenkuin sota syttyy, sillä silloinhan kaikki nousee toista vertaa kalliimmaksi. Minä ostan vaalean silkkilenninkin.

Herra Varov. Mutta onhan sinulla uusi tahi hiljan ostettu.

Rouva Varov. Niin, mutta silkki ei nyt maksa enempää kuin villainen sodan aikana, ja Almalle ostamme myöskin.

Herra Varov. Ja minun täytyy ostaa hienoa, mustaa verkkaa.

Alma. Koska menemme ostamaan?

Herra Varov. Jahka minä nyt ensin toimitan rahaa pankista.

Rouva Varov. Oitis mennä täytyy, jos sota ennättää syttyä, niin on jo kaikki koroitettu. Pannaan rätinkiin vain.

Herra Varov. Niin, pannaan rätinkiin. Täytyyhän sitä nyt ostaa, koska helpolla saa. On minulla vielä vähän toimitettavaa, ennenkuin menemme. (Lähtee oikealle).

Rouva Varov. Ja minulla myöskin. (Kiirehtii vasemmalle).

Kolmas kohtaus.

Alma. (Yksin. Ottaa juuri saamansa kirjeen ja rupeaa sitä lukemaan). „Alma kulta! tule, ja palkinnoksi saat Arthur Ahmasen telttapojaksi!“ — Tuota Hilma-hupsua — voi, kuinka hän on hyvä tuo herttainen ystäväni. Häihin tulen kuin tulenkin. Kuinka kauniilta Arthur näyttäneekin luutnantin univormussa. Mutta jos tulee sota — voi sentään — sitten ei Arthur pääsekään häihin — kentiesi unhottaa minun — ja sitten — niin — sitten en milloinkaan vietä häitä — en milloinkaan. (Istuu sohvalle miettiväisenä. Manta tulee sisälle, tuoden kirjettä kädessään).

Manta. Posteljooni toi taas kirjeen. (Antaa kirjeen Almalle ja rupeaa sitten tomuja pyyhkäisemään).

Alma. (Huudahtaen) Ah! (lukee kirjettä itsekseen ja huudahtaa muistamatta Mantaa) Arthurilta! Todelakin! Olenhan aina aavistanut, että minua rakastit. — (Lukee taas ja puhuu sitten ääneensä). Ja hän tulee pian tänne, ellei sota syty, ja siksi on kihlauksemme meidän välillämme salaisuutena. Omituista ja hupaista, että minun ja Arthurin välillä on salaisuus, josta ei muut tiedä.

Manta. (Puoliääneensä) Paitsi minä, paitsi minä, mutta en minä sitä kellekään puhu. (Menee hiljaa peräovesta).

Alma. Oliko täällä ketään? (Herra Varovainen tulee) Ei, isäni vain tuli.

Neljäs kohtaus.

Alma. *Herra Varov.* sitten *Rouva Varov.* *Janne*
ja *Manta.*

Alma. (Pistää kirjettä taskuunsa hämillään ollen).
Isä on jo vaatteissa; olen vielä täällä enkä ole mi-
tään toimiellut.

Herra Varov. Et muuta, kuin lukenut kirjettäsi.

Alma. (Hämillään) Kirjettäsi?

Herra Varov. Niin, olihan sinulla juuri Hilman
kirje.

Alma. (Iloisesti). Niin, oli, oli! se hauska kirje
— ja minä pääsen häihin. Ja nyt käyn ottamaan
päällystakin ylleni ja sitten ostamaan häävaatteita.
(Menee oikealle).

Herra Varov. (Ottaa kukkaron taskustaan ja tar-
kastelee sitä ravistellen päätänsä). Paljon täytyy ottaa
ulos rahoja pankista — vaimoväki tarvitsee kovin
paljon. Silkkikangas — parisataa markkaa menee
siihenkin vähintäin — sillä hameissa täytyy olla
pöhöjä ja — ja pihviä ja tiesi mitä kaikkea ilma-
pallon tapaista — ja kas netpää vasta maksavat —
sitten kapat ja hatut ja sitten vielä koko vuoden
varat, (*Alma* ja *rouva Varov.* tulevat päällysvaatteissaan
saliin). Jassoo, te olette jo menossa. (*Janne* tulee
peräovesta, kantaen kahta sokeritoppaa).

Janne. Tässä on, en saanut kahvileiviskää
yht'aikaa.

Rouva Varov. Hyvä! Nyt saat tuoda kahvi-
leiviskän ja sitten menet *Grönberg'in* puotiin ja

tuot sieltä myöskin kaksi toppaa ja leiviskän kahvia. Kaikki pannaan rätinkiin. Ymmärrätkö?

Janne. Kyllä. (Itsekseen) Mitähän herra nyt tuumanee, ruvenneeko maakauppiaaksi, kun noin paljon tavaraa kokoo. (Menee peräovesta).

Herra Varov. Noh, mennäänpäs nyt. (Alma sovittelee kaulahuiviansa peilin edessä).

Rouva Varov. Älä siinä nyt enään peilaile!

Alma. Eihän kauppiaat nyt tällä hetkellä tarvoitaan koroita; täytyyhän sitä vähän siivota itseänsä.

Rouva Varov. Kilistä kelloa, se on tarpeellisempi. (Alma ottaa pöydältä kellen ja kilistää. Manta tulee sisälle). Jos tänne tulee joku meitä hakemaan, niin káske heitä istumaan, sillä me emme kauan poissa viivy, menemme puutiloihin vain vähän. (He menevät).

Viides kohtaus.

Manta. Janne.

Manta. Mitä tohinaa ja tointa heillä nyt taas lienee? (Tarkastaa sokeritoppaa) kaksi sokeritoppaa! — (Ovea koputetaan) Kuka siellä tulee? — (Avkaisee oven. Janne tulee sisälle, tuoden leiviskän kahvia). Kahl sinäkö se olitkin, luulin sieltä parempiakin tulevan.

Janne. Parempia? Mitäs kettuilet. (Nyppäsee häntä hiasta).

Manta (antaa Jannelle kyynäspäällään vähäisen tuppauksen). Kettu olet ehkä itse.

Janne. No älä nyt suotta ole pahalla tuulella, olemmehan kuitenkin hyviä ystäviä. (Hyräilee) „Ja tuleepa meistä nätti pari ämmäin kiusallakin“.

Manta. Meistä! Millä sinä vaimoasi elätät. Köyhiä olemme molemmat; ei meistä paria tule, luota sinä siihen.

Janne (Jäykästi) Vai niin, sitten menen sotaan.

Manta. Eihän sinun sotaan tarvitse lähteä, mutta jos sinun ottaisin, niin kuolisimme nälkään. Et sinä perhettä voi elättää.

Janne. No älä sinä siitä huoli, kun vain pidät minusta, niin kyllä sitten eletään. Kas vain, et antanut mennä sotaan!

Manta. En minä kenestäkään niin vähän pidä, että minun tähteni antaisin sotaan mennä, mutta ei meistäkään paria tule. Jos olis, millä alkaisimme — mutta —

Janne. Äläpäs huoli! Näethän sen, että meidän isäntämme aikoo maakauppiaaksi; minä nyt olen sitä varten jo kantanut tavaroita kotia ja vielä enemmän lähden tuomaan; sitten herra tietysti ottaa minut puukhollariksi ja sinusta tulee puukholterska. Ähäh, eikö kelpaa? Mitäs tästä tuumit?

Manta. Sinäkö puukhollariksi? — Älä luulekaan.

Janne. Luulen maar. Osaan minä rätinkiä ja ja myydä osaan myöskin. Koetetaanpas! Tässä on tiski (osoittaa pöytää), tähän panemme tavarat (uostaa sokeritopan ja kahvileiviskän pöydälle). Noh, ole sinä nyt röökinä ja tule ostamaan. Minä osaan niin heikkarin lailla sekä ruotsia että suomea.

Manta. Älä nyt hassuttele.

Janne. Koetappas vain!

Manta (koettaa matkia herrassätyistä neitoa). Viins te kahve?

Janne (kohteliaasti kumartaen ja käsiään levittäen). Viins; voor te loov att vara noko meera, kom o sööp). (Jalan ääniä kuuluu).

Manta. Herrasväki tulee, joudu pois!

Janne. Mutta kuinka naimisemme käy? Näet hän, että minä kelpaan vaikka puukhollariksi.

Lanta. Jätetään ne tuumat toistaiseksi.

Janne. Mutta *Manta*.

Manta. Tiehes nyt vain! (*Janne* menee ja *Ahnaset* astuvat sisälle).

Kuudes kohtaus.

Manta. *Herra ja Rouva Ahnanen.*

Rouva Ahnanen. Hyvää päivää. Onko herrasväki kotona.

Manta (kumartaa). Herrasväki meni vast'ikään ulos puotiloihin. He sanoivat, että, jos joku tulee, pyytäisin vieraita istumaan, he eivät kauan viivy.

Herra Ahnanen. Noh, varrotaan siis. (*Manta* menee. *Rouva* istuu sohvaan, *herra* nojatuoliin).

Rouva Ahnanen. Kyllä me voitamme suuret summat, jos nyt sota syttyy. Kun merikaupungista tulvailee tänne väkeä, niin vuokraamme korkeasta hinnasta huoneemme heille. Eihän tuo summa ollut suurikaan — sata markkaa vain, jonka maksoim-

me pikku rivin vuokraajalle väliä siitä, että saimme peruuttaa hyyrykontrahdin, ja jos nyt nuot Varovaiset vielä vuokraisivat nämä huoneensa meille, niin olisi meillä koko suuri summa saatavissa, kun Helsingiläiset tulevat huoneitten hakuun. Säästää ja koota täytyy.

Herra Ahnanen. Itse pidämme vain kaksi huonetta: näin sodan aikana sitä asuu vaikka kuinka ahtaalla, ja oitis kun olemme saaneet nämä huoneet vuokrattua, kirjoitamme Helsinkiin ilmoituksen siitä, että meillä on huoneita ja hyvät kellarit vuokrattavana kesäksi. (Askeleita kuuluu). Nyt varmaankin tulevat. (He niistävät nenänsä ja katsovat odottavasti oveen päin. Varovaiset astuvat sisälle. Heillä on suuret vaatepakat, joita he laskevat yhdet yhtäälle, toiset toisaalle.

Seitsemäs kohtaus.

Entiset. Alma. Herra ja Rouva Varovainen.

Herra ja Rouva Varov. (yht'aikaa). Hyvää päivää!

Alma. Hyvää päivää! (Kiirehtii kammariinsa).

Herra Varov. (ottaa päällysvaatteet yltään.) Noh, mitäs kuuluu, naapuri hyvä? (Rouva varovainen ottaa päällysvaatteet yltään ja menee, käteltään vieraitansa, istumaan).

Herra Ahnanen. Tulimme vain kuulustelemaan, vuokraisitteko tämän talonne kaluineen kampsuineen meille kesäksi, koska itse muutatte maalle.

Rouva Varov. Mitä te niin monilla huoneilla teette?

Rouva Ahnanen (yskäähtää). Saamme paljon vieraita Helsingistä. Onnelliset oikein olette, jotka pääsette maalle, mutta meidän täytyy vain kaupungissa venyä, mieheni toimet kun sitä vaativat.

Herra Varov. Ikävät ajat; jos nyt sota syttyy, niin kallistuu kaikki äärettömästi. (Kuiskaa rouvalensa) Mitä näitten huoneitten teemme?

Rouva Varov. (kuiskaten) Vuokraamme! Saammehan ikäänkuin ilmaiseksi rahaa.

Herra Varov. (Ahmaselle). Naapuri hyvä, saatathan sen nyt teille vuokrata, koska olette huoneiden tarpeessa — mutta — en sitä juuri halusta tee, vaan olkoon menneeksi naapurisuuden vuoksi.

Herra Ahnanen. (Ottaa esiin hyirykontrahdin). Olen tehnyt hyirykontrahdin kaavan, se nyt ei olisi meidän välillämme tarpeellista — mutta saattaahan se kuitenkin olla ikäänkuin hyvän järjestyksen puolesta.

Herra Varov. No niin, eihän se haita. (Rupeaa tarkastamaan kontrahtia).

Rouva Ahnanen. (Vilkaisten vaatepakkoihin). Olette tehnyt suuria ostoksia.

Rouva Varov. Olemme. Aiomme häihin tulevana kesänä ja olemme niitä varten ostaneet kankaita.

Rouva Ahnanen. Ai, neiti Ahosen häihin. Arthur kirjoitti nykyään, että hänkin oli kutsuttu telttapojaksi. Hänen piti juuri saaman permissioonin, mutta kun nyt sota syttyy, niin hän ei pääsekkään kotia.

Herra Varov. (lukee puoliääneensä). „Sitoudun minä vuokraamaan ensi kesäksi taloni N:o 403 — hm — „toisessa korttelissa“ — oikein! — aivan oikein, „kaikki sekä pienemmät että suuremmat ulkokuoneet mukana“ — aivan niin, „kellarit ja ja muut“ — jaa mitäs muuta, piirrän nimeni ja pistän sinettini alle, eihän se muuta tarvitse. (Piirtää nimensä ja painaa sinettinsä paperille. Neiti Tippa tulee).

Kahdeksas kohta.

Entiset. Neiti Tippa. Sitten *Toimi, Huhu ja Manta.*
Sitten *Alma.*

Tippa. Hyvää päivää! Terveisiä Helsingistä!
Herra ja Rouva Varov. (yhteen ääneen). Hyvää päivää! Mitä Helsingistä kuuluu?

Tippa. Kylläpä sieltä kuuluu! Hohho, kuin on paljo vaatteita ylläni.

Rouva Varov. (Syleillen Tippaa). Oi olipa hauskaa, että tulit, oma Tippani. Saammehan nyt varmat tiedot kaikesta. (Tippa panee prillit nenällensä ja tarkastelee huoneessa olevia). Tuttuja vain.

Tippa (tervehtii Ahnasia). Hohho, oikein hauskaa, kun pääsen tänne taas rauhaan, vaan Jumala paratkoon! kuinka kauan rauhaa täällä kestää, sitä ei kukaan tiedä. Helsingissä on kaikki mullin mallin, suuret sotalaivastot on Viaporin edustalla ja vihollinen aivan näkyvissä. Ymmärrättehän, että vaara uhkaa ja kaikki kallistuu hirveästi, suolaa ei saa enään rahallakaan!

Herra Ahnanen. Onko mahdollista.

Rouva Varov. Mutta, Tippa kulta, tuota emme saa kenellekään pariin päivään puhua, että ennätämme ostoksemme tehdä, ennenkuin kovin kallistuu täälläkin.

Tippa. Se on tietty, se on tietty. (Toimi astuu sisälle).

Varov. Hyvää päivää, Toimi! kovin paljon uutisia. —

Toimi (kumartaen seuraa). Kyllä kai, sitä minäkin arvelen. Neiti Tippa tulee Helsingistä, siitä puhuttiin ravintolassa. Mitä Helsingistä kuuluu?

Kaikki. Sota tulee varmaan.

Ahnanen. Kaikki kallistuu.

Herra Varov. Sotalaivasto on Viaporin edustalla!

Rouva Ahnanen. Vihollinen näky!

Rouva Varov. Mutta älkäämme puhuko sitä muille?

Tippa. Ja pian mekin saatamme olla vaarassa.

Toimi (ottaa paperiliuskan taskustansa ia rupeaa piirustamaan muistiinpanoja). Mitä muuta tiedätte Helsingistä?

Tippa. En tiedä, mistä päästä alan kertoa, sillä kaikkihan siellä on yhtenä sekamelskana. (Manta tuo kahvi-asettimet pöydälle. Rouva Varov. kaataa kuppeihin kahvia). Pankit viedään pois, mikä Hämeenlinnaan, mikä Jyväskylään, ja rätteriat ja yliopiston kokoelmat ja kirjastot ja kaikki. (Sanomalehden toimittaja Huhu tulee. Etuhuoneen ovi on auki, ja hän seisautuu ovelle sekä kumartaa kenenkään huomaamatta).

Rouva Varov. Ottakaatte kahvia, hyvät ystäväni! (He ottavat kaikki, paitsi Toimi). Jaa, jaa, kuka tietää, mitä tässä tulevana vuonna juo, kentiesi ohra-kahvia!

Toimi (lukee katsellen paperiänsä). Sotalaivasto on Viaporin edustalla; vihollinen näkyy, sota tulee varmaan. (Neiti Tipalle). Kuulkaapas neiti, minä pyydän, että ette näistä asioista nyt mainitse kenellekään muille, jotta Huhu ei saa näitä uutisia lehteensä ennenkuin minä.

Huhu (itseksensä). Ahaa! Mutta minäpä käytänkin nämät uutiset hyväkseni! (Poistuu perä-ovesta).

Tippa (peljästyneenä Toimelle). Panetteko minut sanomalehteen? (juo pari siemausta). Älkää; älkää millään kurin. En minä tahdo kertoa mitäkään, enkä näinä sotaisina aikoina joutua sanomalehteen; sehän olisi hirveätä! Kuka tietää, mihinkä vaaraan tässä vielä joutuisin sen vuoksi! (juo taas pari siemausta). Ai, ai! poltin huulenikin tässä hädässä.

Toimi. Olkaa huoleti, en minä teitä pane sanomalehteen, uutiset minä vain sinne panen.

Herra Ahnanen. (Iloisesti). Nyt varmaankin muuttaa paljon helsinkiläisiä tänne.

Rouva Varov. (Närkästyneenä). Jaa, olisihan meidänkin sopinut vuokrata huoneemme vasta sitten.

Rouva Ahnanen. Niin, mutta onneksemme ne ennätimme vuokrata.

Toimi. Mitä uutisia vielä tiedätte, neiti Tippa?

Tippa (varovasti). En mitään. Missä on Alma?

Rouva Varov. Niin Alma, häntä emme ole muis-

taneet tässä hädässä. (Menee vasemmalle ja huutaa ovesta): Alma! (Alma tulee sisälle). Täällä on meillä rakkaita vieraita, etkä sinä tiedä mitään.

Alma. Ah, täti Tippa! (syleilee häntä). Mitä Helsingistä kuuluu? Onhan täti ollut siellä.

Kaikki. Sota on varma!

Alma. Sota! ja Arthur — ai! voi! vai sota.

Tippa. Älä kultani peljästy! Eihän täällä vielä ole sotaa.

Alma. Ei, mutta se oli niin odottamatointa, en luullut, että siitä sentään tulisi mitään. (Manta tulee sisälle, tuoden painettua paperilippua, jonka hän antaa Varovaiselle.

Varov. Mitä tämä on? Kuulkaatte! Nyt on todellakin sota varma. Huhu on painattanut ilmoituksia. Tässä sanotaan: Sotalaivasto on Viaporin edustalla, vihollinen on näkyvässä, ja sota on varma.

Toimi (harmistuneena). Mistä ihmeestä hän nyt tuon tiedon sai, juuri kun luulin, että minulla oli uutiset hankittuna. (Kävelee odestakaisin laattialla).

Tippa (itseksensä). Hyvänen aika, kaikki on aivan niin, kuin minä kerroin, enhän minä olekkaan näitä uutisia keksinyt. — Mutta ehkä minä ne kuulinkin. Nytpä kyllä saan mennä muuallekin puhumaan. (Ääneensä). Minunkin on aika lähten jo. (Nousee istualta ja antaa kättä Varovaiselle sekä kumartaa muille). Minun on vielä meneminen muutamien tuttavieni luo, jotka minua odottavat.

Alma. Minä tulen tätiä saattamaan.

Tippa. Tule, nupukkani! (Alma juoksee vasemmalle ottamaan päällysvaatteet yllensä, ja Tippa pukee sillä välin itsensä. Alma tulee, ja he menevät.

Yhdeksäs kohtaus.

Entiset paitsi *Tippa*. *Pormestari*. Sitten *Janne* ja *Alma*.

Pormestari (tulee, prillit nenällä, ja hän huutaa iloisesti): Hyvää päivää! ja oikein iloista päivää!

Herra Ahnanen. Kah! mikä pormestarin noin iloiseksi saatta?

Pormestari. Iloiset sanomat.

Kaikki (yhtähaavaa) Mitkä sanomat?

Pormestari (ottaa plakaatin taskustansa), rauha on päätetty, sotaa ei tulekkaan.

Kaikki (hämmästyneenä). Sotaa ei tulekkaan, rauha on päätetty.

Herra Varov. Ja kaikki nuot tuhannen papirossitukkua —!

Rouva Varov. Ja kaikki muut ostokset! Kaikki turhia!

Herra ja *Rouva Ahnanen.* Ja meidän kaikki huonerivit — ne ovat tyhjänä, emmekä saa hyryläisiä!

Pormestari. Mitä kummia? — Te ette ilostukaan, vaan päinvastaiselta näyttää.

Toimi. Illostun maar minä, nyt saan huomiossa lehdessäni ilmoittaa, että Huhu on levittänyt aivan vääriä ilmoituksia, sillä sotaa ei tulekkaan (Janne tulee sisälle tuoden kahta sokeritoppaa).

Janne. Tässä on; vieläkö nyt tuodaan?

Herra Varov. He ei, ei millään muotoa!

Pormestari. Ahaa, te ai'oitte voittaa, mutta jouduittekin tappiolle. Oi, te lyhytnäköiset ihmiset, jotka voittaaksenne muutamia satoja, ehkäpä tuhansia markkoja, antaisitte miljoonia mennä kansal-tanne hukkaan!

Herra Ahnanen. Lyhytnäköisyyttä ja pitkänäköisyyttä! — Minä en olekkaan lyhytnäköinen — en minä prilliäkään tarvitse, kuten muutamat herrat. (Alma tulee sisälle).

Alma. Mikä tohina täällä nyt on? Hyvää päivää, pormestari!

Rouva Varov. Niin, kun kaikki nämät ostokset ovat turhia!

Herra Varov. Ja mitä ei vielä ole kotiinkaan tuotu; papirossit, kahvileiviskät, viinit ja muut — kaikki turhaa! Sotaa ei tulekkaan.

Alma. Mutta mikä parempi, tulee rauha. Ja sitä paitsi ei näitä ostoksia vielä ole maksettukaan. Sanomme nyt kauppias Maunulalle ja Grönberg'ille, että he ovat hyvät ja ottavat ne takaisin, kun ei niitä tarvitakaan.

Herra Varov. Mutta kankaat minä maksoin!

Alma. Niitä vasta rauhan aikana tarvitaankin.

Herra Ahnanen. Ja minä onnetoin kuin vuokrasin vielä nämätkin huoneet ja tein kontrahdit ja kaikki!

Alma. Kontrahdit tietysti peruutetaan.

Rouva Ahnanen. Niin, kyllä se sopii.

Pormestari. Aivan hyvin.

Herra Varov. (suuttuneena) Mitä vielä! Jtse hänen kirjoitti ja itse pyysi näitä huoneita; en minä niitä hänelle tukkinut.

Rouva Varov. Sinäkin, Janne, siinä töllistelet, vie oitis takaisin nuo topat ja sano, ett'ei niitä sentään tarvitakkaan.

Janne. Jaa minäkö?

Rouva Varov. Niin, juuri sinä.

Janne. Eikö herra sitten maakauppiaaksi rupeakkaan.

Rouva Varov. Mitä hulluja sinä tuumaat?

Janne. Että minä sitten olisin päässyt puukhollariksi ja saanut Mantan vaimokseni.

Kaikki (nauravat). Haha haa!

Herra Varov. Mene nyt, mene, ja vie pois nuo topat.

Janne (itseksseen). En siis puukhollariksi pääse, enkä Mantaakaan saa, näitä vain täytyy edes takaisin raahia. (Tarttuu toppaan). En minä tämmöistäkään vikureeria ennen ole tanssinut. (Menee).

Kymmenes kohtaus.

Entiset. *Arthur.* Sitten *Manta* ja *Janne.*

Herra Ahnanen. Että nyt ennätinkin vuokrata nämät huoneet, oikeinpa se riivatusti minua harmittaa.

Pormestari. Näette nyt, että ahneus pettää viisauden.

Alma. Olkaa huoleti, kyllä tuo vuokra-asia sovitetetaan. (Kuiskaa jotakin isällensä).

Herra Varov, Todellakin! Enkä ole tietänyt mitään. (Menee Ahnaseen luokse). Me revimme rikki hyyrykontrahdit. Kuten jo alussa sanoin, en juuri halusta olisi antanutkaan näitä huoneita — tarvitsemme ne ehkä itse — ja sitä paitsi on ehkä muitakin — muita syitä sopuun naapurien välillä, kun tässä asiat selkenevät.

Herra Ahnanen (Almalle). Te, pikku kultanupukkani, miten näin saitte asiat kääntymään? (Varovaiselle). Me revimme rikki kontrahdit. (He repivät). Kas niin! (Lyövät kättä sopuisasti).

Yhtäikää } *Alma.* Arthur. (Rientää häntä sylkeilemään).
 } *Rouva Varov.* Alma! Alma!
 } *Rouva Ahnanen.* Arthur! (Puoliääneensä)

Kummallisia täänaikeiset tytöt. Lentää miehen syliin. Sitä tuskin sopisi sulhaselleen tehdä näin kaikkein nähden.

Herra Ahnanen. Arthur! Todellakin!

Arthur. Oma poikanne aivan varmaan. (Tarttuu Alman käteen). Ja tässä on morsiameni.

Rouva Ahnanen. Emmehän me tietänyt, että olit kihloissa. (Itsekseen). Kas nytpä saamme rikkaan miniän! (Almalle). Oi Alma kulta, tämä on nyt niin hauskaa, että oikein vedet silmiini vicrähtää.

Pormestari. Kas niin! Tuollaisia silloin tapahtuu, kun rauha tulee.

Arthur. Kihlauksemme onkin tapahtunut aivan

äskен, ja koska tiesin kotiin palaavani, päätimme sen siksi pitää salassa. (Herra Varov. kilistää kelloa. Manta tulee sisälle. Varov. kuiskaa hänelle jotakin. Manta ottaa kahviasettimet ja menee).

Alma (tarttuu Arthurin käteen ja vie hänet isänsä ja äitinsä luo). Tässä on sulhoni, jonka nyt rauha suominun esittää teille. (Manta tuo asettimella viinilaseja, laskee asettimet pöydälle ja poistuu ovelle päin)

Varovaiset (Arthurille). Tervetultuasi! olihan hyvä, ett'ei sota syttynyt. (Janne kurkistaa ovesta, juoksee sitten Mantan viereen, jossa hän ihastuneena kuiskaa, mitä yleisö ei kuule. Manta vuoroin hymyilee ja tuuppaa häntä kyynäspäällään)

Ahnaset. Olihan se hyvä, että rauha tuli.

Pormestari. Ja nyt on siis rauha maassa ja rauhan solmut solmittuna Ahnasein ja Varovaisen perheitten välillä. Toinhan siis ilosanomia!

Herra Varov. Tarttukaamme laskeihin!

Kaikki (paitsi Manta ja Janne tarttuvat laskeihin). Eläköön rauha!

Janne (yhtä haavaa ja vetäen Mantaa esiin, kumartaa). Kihloissa, vörloovate!

(Esirippu lasketaan).

